

O nemotornej princeznej

Kde bolo, tam bolo, za siedmimi horami a siedmimi dolami, žil v jednom malom, no peknom mestečku na brehu rieky Kysuca jeden starý kráľ. Tento kráľ mal tri dcéry. Najstaršia sa volala Anastázia, druhá Anabela a najmladšia dcéra sa volala Sofia. Neuveríte, no táto najmladšia dcéra bola v deň narodenia zakliata jednou zlou ježibabou. Ježibaba prišla do zámku prezlečená za vílu sudičku len kvôli pomste ku kráľovi a prekliala Sofiu hrozivou kliatbou. Podľa kliatby bude zakliata kúzlom, ktoré spôsobí, že bude veľmi nešikovná a nemotorná. Pokiaľ do svojich osemnástych narodenín nezistí, čo je skutočná láska, bude zakliata svojou nešikovnosťou už do smrti. A táto mladá princezná rástla a rástla a svojou nešikovnosťou odháňala šľachticov, ktorí sa uchádzali o jej ruku. Nech princezná robila čokoľvek, bola najgrambľavejšou osobou, ktorú zámok mal a poddaní mohli vidieť. Náš príbeh začína práve vtedy, keď mala princezná len pol roka na prekazenie ježibabinej kliatby.

„Otecko, neviete, kde zasa lieta naša Sofia?“ opýtala sa Anabela. „Nie, dcérenka moja, dnes som ju ešte nevidel. No ako ju poznám, určite sa niekde zašívá, aby niečo nevyparatila alebo behá s komorníkovým synom Janom po Bukovine,“ odpovedal otec kráľ Anabele. „Ale otecko, nebuďte na ňu taký prísny. Veď viete, že za tú kliatbu nemôže,“ upozornila Anabela. „Čoskoro dovŕšiš osemnástiny a tvoja kliatba sa stane trvalou. Musíme ti nájsť mládenca, ktorý prelomí kliatbu, aby si mohla žiť normálny život,“ povedal kráľ pozerajúc na Sofiu, ktorá medzitým pribehla celá otrhaná bohvie odkiaľ. „Viete, že to nie je také jednoduché. Všetkých odplaším skôr ako prehovorím,“ vyhrkla Sofia a vzápätí sa oprela o stôl, na ktorom bola váza plná kvetov, ktorú nedopatrením zhodila na seba. „A čo tak vystrojiť bál!“ zvolal kráľ hľadiac na Sofiu v premočených šatách.

Prešli dva týždne a naozaj sa uskutočnil kráľovský bál, na ktorý prišli rôzni šľachtici, urodzení páni či mladí princovia, ktorí mali záujem o ruku princeznej Sofie. „Najdrahšia princezná, moje meno je Filip. Prichádzam z ďalekých krajov, len aby som získal vašu ruku. Dovoľte mi požiadať vás o prvý tanec.“ Princezná sa mu zahľadela do očí a mlčiak sa ním nechala odvieť do stredu sály, kde už

stáli muzikanti pripravení hrať. Hoci sa snažila ako len mohla nepostúpať pri tanci princovi Filipovi po prstoch, jej nemotornosť spôsobila pravý opak. Ďalší nápadník bol šľachtic z neďalekej Čadce, ktorý ju taktiež požiadal o tanec. Hoci ten mal viac trpezlivosti ako princ pred ním, nakoniec to sám vzdal a ušiel. Celý bál sa skončil katastrofou. Kto mohol, radšej sa nenápadne vyparil. „Tvoj osud bude navždy spečatený,“ smutne prevravel kráľ hľadiac na prázdnu sálu. „Nech si ťa trebárs vezme aj komorníkov syn Jano, len nech ťa konečne zbaví tej kliatby.“ A veru Jankovi nebolo treba dvakrát hovoriť. Priskočil od stola k princeznej a s huncútskym úsmevom ju pozval do tanca. Obom bolo úplne jedno, ako pri tanci vyzerali, nakoľko spolu veľakrát šantili v kráľovských záhradách. Len pri ňom sa Sofia necítila byť nemotorná a nemusela sa na nič hrať. Pri tanci zabudli na všetko a všetkých, aj na to, že sa nepatrí Janovi princeznú pobožkať. Jeho bozk bol naozaj z úprimnej lásky. Lásky, ktorá sa v nich prebúdzala už od detstva, nakoľko boli obaja rovnakí a trávili spolu veľa času. A práve jeho bozk kliatbu prelomil. A hoci bola jej kliatba navždy preč, vzala si Janka za muža. Vôbec jej neprekážalo, že denne museli komorné po jej nešikovnom Jankovi zametať črepy z rozbitého porcelánu, lebo patril k nej. A tak žili spolu motorne-nemotorne, až kým nepomreli....